

LIST IZLAZI TJEDNO. GODIŠNJA PRET-
PLATA 30 DIN. ZA INOZEMSTVO 60.—
OGLASI PO NAROČITOJ TARIFI.

GODINA VIII. BROJ 39.
Šibenik, 26. rujna 1937.

RUKOPISI SE NE VRAĆAJU — ADRESA
UREDNIŠTVA I UPRAVE: ŠIBENIK pp. 17.

Put do pobjede

Nije sve do broja. Brojčano aka društva i pokreti još ne mogu biti jaki. Broj i mnoštvo, loduše, znače mnogo, ali ne sve. Dogadalo se da su na ratnim frontama znali pobijediti vojnički odredi koji su brojem bili slabiji od vojnih pobjedenih neprijatelja. Brojem su bili slabiji, ali ne usrajnom borbenošću i nepokolebivom vjerom u konačnu pobjedu.

Borbenost i vjera u pobjedu! — to je što najviše vrijedi u ratu, i u svakoj duhovnoj borbi. I to ne mogu svladati brojčano jače armije, to može izabrana manjina, puna borbenoga duha i pobjedičke vjere.

Tako se mogu razumjeti i razložiti mnogi povijesni događaji, okreti i ideje.

Kad je nebo prekriveno olujnim oblacima, možemo, zastrvši čiji ili zatvorivši se u podrum, stoiti ponavljajući: Ja oblaka ne vidim — ipak oblaci su tu i krstare od razapetim nebeskim svodom.

Makar ne znam kako vedro gledati na svijet, moraćemo prikriti da je nebo našega vremena oblačeno. Ako to u svojoj namjeni i zaniječemo, oblaci se radi toga neće raspršiti. — Stvarnost je kruta i nemilosrdna. I ona nam tumači kako tu naoblačenost prouzrokuju nekakvi mlitavci, nego svijesni i odlučni pojedinci koji se udružuju i stvaraju zlokobne i rušilačke pokrete.

Na primjer: Komunisti. Ko je za nj čuo, i ko ga ne poznaje za moramo priznati, da baš on, u najvećoj mjeri, nagomilava oblake od svodom društvenoga neba. — Zašto ima toliko uspjeha? Zašto tako naglo osvaja dušu za dušom, selo za selom, kraj za krajem?

Zato, jer se na njegovoj strani bore pojedinci koji prašte kao grata od silne borbenosti i zabijaju kao klin u hrastovo deblo počuću jake vjere u ostvarenje svojih pogubnih ideala.

Zašto to ističemo? Jer želimo znati hoćemo da sličan duh borbenosti vjere zahvati i katolike, a osobito obrabane katoličke vodnike i zavjerenike, koji stvaraju nacerte za borbu, daju smjernice i upute.

Sveti Duh je duh borbe i vjere. I taj svoj duh On je danomice izjavio u duše apostola i u čitav svijet. I taj svoj duh On je danomice izjavio u duše apostola i u čitav svijet. I taj svoj duh On je danomice izjavio u duše apostola i u čitav svijet. I taj svoj duh On je danomice izjavio u duše apostola i u čitav svijet.

Poslije kongresa u Nürnbergu

Protivukršćanske tendencije nacionalnog socijalističkog režima

Vatikanski „Osservatore Romano“ od 15. t. m. donio je članak o vjerskim prilikama u Njemačkoj, u kome se upozoruje na stalnu opasnost po Crkvu i kršćanstvo od nekršćanske tendencije ideologa vladajuće stranke, unatoč relativne umjerenosti samoga kongresa. Taj članak je u svjetskoj štampi izazvao veliki odjek i pridaje mu se velika važnost, jer se pripisuje jednoj od najviših ličnosti katoličke hijerarhije. Prenosimo ga stoga i mi danas u cijelosti:

Velika manifestacija njemačkoga nacionalsocijalizma u Nürnbergu sad je već završena. U različitim se krugovima očekivalo, da će se iskoristiti ta tako reprezentativna prilika u tu svrhu, da se sadašnje napeto stanje — da ne upotrijebimo jači izraz — u odnosima između Crkve i države dovede do dramatskoga prekida, rušenjem „europskih mostova“, koji po konkordatnom ugovoru još postoje u Njemačkoj između dviju sila.

Takvo očekivanje nije potvrdilo vanjski tok kongresa. Iako su skrajno agresivno pisanje te običajni način govora i visoko položenih ličnosti prije kongresa davali povoda, da se pričinu vjerovatnom — barem onima, kojima nije bilo poznato, što se zbivalo iza kulisa — prognoza skorih nasilnih udara, naprotiv iz razloga, koje možemo podvrći ispitivanju kojom drugom prilikom, na samom kongresu mogao se osjetiti upliv neke stanovite režije, koja je svim upravljala, a prema čijim se taktičkim osnovama nije učinilo korisnim, da uznemiri nürnbergski sastanak odlučnim potezom u borbi proti kršćanstvu i Crkvi.

Kad bi baš zato netko htio da povuče iz toga kakve optimističke zaključke za daljnji razvoj odnosa između Crkve i države u Njemačkoj, pokazao bi, da se nije nimalo okoristio poukama i iskustvima iz zadnjih četiri u godinu. Relativna umjerenost, koju razjašnjava za-

mršenost sadašnjega položaja, u govorničkim manifestacijama u Nürnbergu ne može — i to sa žalošću konstatiramo — doprinijeti, da zaboravimo, kako se prikrivena i otvorena borba protiv Crkve i protiv prava njoj zajamčenih u svečanom Konkordatu zapravo bez prekida nastavlja. Tome su očiti dokazi, između toliko drugih, neprestani „crescendo“ sve neumjerenije i — malo je još rečeno — sve nepristojnije štampe te skorašnje protivukonkordatne naredbe obzirom na vjersku pouku, kojima se ide za tim, da je se oduzme kompetentnim faktorima, to će reći svećenicima, ili se od ovih traži, da obnove i reformiraju katekizam u nacionalsocijalističkom smislu, koji, kao što to proizlazi iz izjava njegovih najautoritativnijih tumača, uključuje nijekanje osnovnih istina kršćanske vjere.

Uostalom i sam nürnbergski kongres pokazao je, da je proces penetracije novoga poganstva „nordijske“ oznake u nacionalsocijalistički pokret u neprestanom porastu te da se službeni predstavnici toga pokreta ne samo ne protive takvoj penetraciji, već, favorizirajući je i promičući njenu ekspanzivnost, sve više zaboravljaju na one taktičke obzire, po kojima su se neko određeno vrijeme vladali. Tako, kad je Sveta Stolica ranije bilo putem diplomatskih nota bilo putem izravnih razgovora, svraćala raspravu na borbu protiv kršćanstva, teoretski objavljenu i stvarno nadahnutu od Rosenberga, opepetovano je primala pismena i usmena jamstva, da je njegov rad privatni rad, za koji vlada Reicha ne preuzimlje nikakvu odgovornost. Dapače visoki vladini predstavnici nijesu oklijevali, da otvoreno i jasno izjave crkvenim vlastima svoj sud u nedostatku svake znanstvene važnosti i vrijednosti poznate Rosenbergove knjige. To ipak nije priječilo, da službena propaganda i nametanje Rosenbergove ideologije zauzme sve većega maha, da postane osnova svih tečajeva za učitelje, koji ovisu o državi i stranci, da bude uvedena u državne škole, da „Mit dva-

desetoga stoljeća“ bude uzidan u temeljni kamen velike zgrade u Nürnbergu te da se na taj način, tako očevitim činjenicama, obeskrijepe izjave i jamstva vlade Reicha. I kao da je taj niz činjenica trebao još jednu značajnu i simboličku krunu, da se, rekao bih, otvore oči i onima, koji su smatrali udobnijim, da ih drže zatvorene, u Nürnbergu je nadošla predaja prve narodne nagrade Alfredu Rosenbergu. Ovo svečano proglašenje Rosenberga, ne kao „pjesnika“, već kao „okrunjenog proroka“ nacionalsocijalističke misli i nacionalsocijalističke države činjenica je, čije simboličko značenje raspršava ono dvostruko svijetlo, kojim se godinama nastojalo prikriti službeni stav nacionalsocijalizma naprama kršćanstvu i Crkvi. Tko se u svijetlu tih činjenica sjeti Enciklike „Mit brennender Sorge“ i osobite važnosti, koju je ona pridavala, u interesu pravoga mira između Crkve i države, raskidu solidarnosne veze državnih vlasti sa silama, neprijateljskim kršćanstvu, može pojmiti, kako je opasan put, kojim je krenuo kulturni razvitak prilika u Njemačkoj, nakon što se državna uprava tako objeručke i svečano izjavila u najvišem stepenu solidarna sa literarnom produkcijom Rosenberga.

Uistinu nam je žao, što moramo konstatirati, da takvo poistovjetovanje teži, da poništi potrebite uvjete i pretpostavke za ono vjersko smirenje, za kojim je Sveta Stolica iskreno čeznula i čezne u interesu samoga njemačkog naroda, te čini ništetnom svaku tvrdnju o dobrohotnom stavu naprama kršćanstvu. Tako, na primjer, kad se u nürnbergskim govorima pročitala zaista čudna tvrdnja, da nacionalsocijalistička revolucija „nije digla ni vlasti nijednoga crkvenom licu“, kao da realni događaji u Njemačkoj sami po sebi nijesu bili dosta žalosni — iako se ne mogu usporediti sa krvavim događajima crvene Španjolske — treba opaziti, da je svaka revolucija imala svoje sukcesivne faze. I u Španjolskoj bezbožnička knjiga bila je svijesni ili nesvijesni preteča kasnijih okrutnosti. Tko je upoznao španjolsku protuklerikalnu štampu prije 1936., vidi danas sa strašnom jasnoćom, kakve krvave plodove je ona donijela. No tko može zamisliti današnjim vlastodržcima Njemačke

ča i ubojite cijevi, pobijedilo sve svoje gorde i oboružane protivnike! — A Duh Sveti na isti način djeluje i danas, samo što kršćanska srca više nisu srca prvih kršćana, više nisu podatna Njegovom uplivu.

Katolici posvuda nešto rade, ali ne onako kako bi se dolikovalo Kristovim, Božjim sljedbenicima i ne kako bi morali. Često im nedostaje odlučnosti i prodornosti, često su bez pouzdanja u svoju snagu, koja se uvijek mora oslanjati na neoborive stupove Božje moći, a s kojom se, onda, mora pobijediti.

Što je sve, na primjer, uradio

veliki i blagi Don Bosco! Bez ikakvih fondova i kapitala nicali su pod njegovim vodstvom, kao proljetna trava na livadi, ponosni zavodi za uzgoj sirotne i zapuštene djece, prekrasne crkve, samostani i mnogobrojne druge ustanove. Ali bio je odlučan, ustrajan i pun vjere.

Ako smo u mnogim krajevima zaostali daleko iza leđa svojih protivnika, ako se gdje gdje moramo sastajati jedino među zatvorene zidove, pa i skrivati se, to je radi toga što tamo nije bilo voda koji bi bili sposobni svojom zdravom smionošću i odlučnošću povesti odane čete u boj do pobjede.

Možda bi bilo bolje, kad bismo se manje oslanjali na statistiku pripadnika katoličke Crkve, na broj vjerskih organizacija, škola, zavoda i ustanova, a više naglašavali duh koji mora prožimati svakoga koji se priznaje članom vjere i nepogrešive Crkve.

Ima nas mnogo. Tu su milijuni! Ali kad se tim milijunskim brojevima pridruži još i duh onoga borbenog Tarzanina, koji se uzdržavao izradujući šatore, i vjera blagog osnivača salezijanske družbe, nad svim selima i gradovima biće istaknute naše, katoličke, pobjedičke zastave.

Ig.

ke, da sjeme mržnje i ocrnjivanja svake svete stvari, koje se pod okom vlasti razvija uvijek jače i jače, ne će i u njemačkoj zemlji roditi plodove, koji moraju da uliju strah svakom pravom prijatelju njemačkoga naroda i njegove budućnosti.

† DR MARIJO MATULIĆ

17. t. mj. nenadno i naglo je umro u svijetu svoje muževne dobe glavni urednik „Hrvatske Straže“ u Zagrebu i vrsni katolički radnik — dr Marijo Matulić. Nakon neznatne operacije u Merkuriovom sanatoriju bilo mu je svakim danom bolje, imao je već izaći iz sanatorija, kad je najednom nadobšla katastrofa, otrovanje krvi. Teška bolest tri dana lamala je njegov organizam, dok ga nije slomila. Umro je u krugu svojih milih, primivši sve utjehe svete vjere i posebni papirski blagoslov, pogledom uprtim u sveti križ. On ga je hrabrio i vodio za života, za nj se živovao i radio, pak mu je eto bio i posljednja utjeha.

Dr Marijo Matulić rođen je u Boli (na Braču) 1896. Gimnaziju je s odličnim uspjehom svršio u Splitu, pak je g. 1916. kao mladi student došao u Zagreb, gdje ga je pk. Rogulja uzeo u uredništvo „Novina“, gdje se brzo pokazao njegov novinarski polet. Početkom 1910. pk. Rogulja pokrenuo je novi dnevnik „Narodnu Politiku“, kojoj je pk. Matulić bio duša. Živo je sudjelovao u radu Narodnoga Vijeća. Radi daljnje stručne naobrazbe pošao je u Pariz, gdje je ostao dvije godine i svršio visoku političku školu. Doktorirao je pravo na zagrebačkom sveučilištu, nakon što je svršio tri fakulteta: filozofski i pravni u Zagrebu te politički u Parizu. Uza svu tu stručnu naobrazbu nikada do smrti nije ostavio knjigu. Vazda je učio i čitao. Poznavao je svu političku i drugu literaturu, koja je zanimala širu javnost, a koja je izašla na francuskom, talijanskom i njemačkom jeziku. Kad je početkom g. 1929. počela izlaziti „Hrvatska Straža“, on je na čelu kao glavni urednik i daje joj smjernice, i to ostaje do svoje prerane smrti.

Bio je vrlo aktivan u raznim katoličkim organizacijama, naročito đakim. Dugo vremena bio je tajnik Seniorata. Suradivao je u katoličkom đakom listu „Luč“, „Hrvatskoj Prosvjetiti“, almanahu „Selo i grad“, MOSK-u i drugim časopisima. Upravo se specijalizirao kao oštrouman razotkrivač slobodnozidarskih društava i pothvata te kao neumoljiv kritik marksističkih i drugih protukatoličkih nauka.

Cijeli svoj život posvetio je radu za Boga, ali je i s najvećom pobožnošću vršio ne samo svoje obične kršćanske dužnosti, nego je u svojoj duši proživljavao veličinu kršćanske askeze i potpune odanosti u volju Božju. Bio je čovjek ispitivanja savjesti i mo-

litve. Više puta je obavio duhovne vježbe, često išao k stolu Gospodinovu. Tu je nalazio snagu i okrepu u najtežim časovima. Iako je njegova polemika bila obično vrlo temperamentna, on nije ipak nikoga mrzio, nego je i prema najvećim protivnicima vršio uvijek sve dužnosti kršćanske ljubavi i kršćanskog osobnog susretanja.

Uvjereni smo, da njegovom smrću gubimo vrlo vještog i talentiranog katoličkog novinara. Zato tim više i oplakujemo ovu njegovu preranu i neočekivanu smrt.

Iza sebe ostavlja mladu udovu, gđu Idu rod. Mladineo, s kojom se oženio 1932., i dvoje nejake djece.

19. t. mj. priredn mu je vrlo lijep i dirljiv sprovod, kojom prilikom se najbolje vidjelo, koliko je bio štovani i uvažavan u svim hrvatskim i katoličkim krugovima. Sprovod je vodio hvarski biskup Mons. Pušić, koji se s njim i oprostio lijepim i toplim govorom. Još su se s njim oprostili posebnim govorima ravnatelj „Hrv. Straže“ dr Janko Šimrak, u ime novinarskog društva dr Josip Andrić, u ime domagojaca i domagojki predsjednik „Domagoja“ Mate Jeličić, sveuč. prof. Mons. dr Stjepan Bakšić, u ime seniora dr Stjepan Podolšak, u ime Kat. Đačke Lige predsjednik Vice Barić te u ime pokojnikovih drugova iz Dalmacije revizor Zadruga Maticice iz Splita ing. Luka Krstinić. U sprovodu je nošeno više desetaka vijenaca. Tu su se našli brojni njegovi prijatelji, štovanci i znanci iz Zagreba i pokrajine, predstavnici kulturnih institucija, katoličkih organizacija, svjetovno i redovno svećenstvo, njegovi staleški drugovi i predstavnici crkvenih ustanova.

Obitelji, rodbini i „Hrvatskoj Straži“ raše iskreno i srdačno, a dobrom i vrlom pokojniku želimo od Gospoda vječni pokoj!

ŽIVOT S CRKVOM

Crkveni kalendar

Nedjelja, 26. IX.: *Devetnaesta nedjelja po Duhovima*. — Sv. Ciprijan i sv. Justina, mučenici. Sv. Ciprijan bijaše najprije poganski vrač i čarobnjak. Zaljubivši se u kršćansku djevojku Justinu sve je moguće učinio, da bi je osvojio za se. No uzalud. Ciprijan zadivljen ustrajnošću i repopustljivošću mlade djevice, oduševio se za kršćanstvo i primi sv. krst. Obojica malo zatim radi sv. vjere bijahu bačeni u tamnicu, bičevani, u vreo kotao bačeni i zatim otklancijana.

Ponedjeljak, 27. IX.: Sv. Kuzma i Damjan. Bijahu braća rodom iz Arabije. Inače po zanimanju bili su liječnici. Liječili su ljude za ljubav Kristovu i s time mnoge obratili. Mučeničku smrt pretrpjeli su za progonsva cara Dioklecijana.

Utorak, 28. IX.: Sv. Večeslav, češki vojvoda i mučenik. Živio je u 10 v. Pomagao je siromahe. Više bi puta sam na svojim plećima nosio drvlje za ogrijev i hranu. Pokopavao je mrtve, pohađao bo-

lesnike. Obnoć zavukao bi se u crkvu i tu bi na satove molio. Sve ovo nije mogao podnijeti njegov brat Boleslav. Dana 28. rujna 935., kad je Večeslav po svom običaju išao u crkvu, na putu, iz zasjede, zaskočil na nj Boleslav sa svojim ortacima i ubije ga. Tijelo svečeve sahranjeno je u Pragu u crkvi sv. Vlada.

Srijeda, 29. IX.: Sv. Mihovio, arhanđeo. Mihovio u našem jeziku znači: tko je kao Bog? U času, kad su se neki anđeli uzoholili i pobunili na čelu s Luciferom, zagrmio je Mihovio iz svega glasa: „Tko je kao Bog?“ — i zajedno s dobrim anđelima oborio ohole anđele.

Četvrtak, 30. IX.: Sv. Jerolim. Dika i ponos sv. majke Crkve. Bio je Dalmatinac. Dakle naše gore list. Dugo je živio u Betlemu. Tu je prevodio sv. Pismo, pisao učene knjige i trapio svoje tijelo. Umro je g. 420.

Petak, 1. X.: Sv. Remigij, biskup u gradu Reimsu. Njegovim naslojanjem poganski francuski kralj Klovig primio je kršćanstvo. Sjedio je na biskupskoj stolici pune 64 godine. Umro je 13. I. 533. g.

Subota, 2. X.: Sv. Anđeli čuvari. Nauka je sv. Crkve, da svaki čovjek ima svog anđela čuvara. Današnji dan neka bude dan zahvalnosti i molitve našem anđelu čuvaru.

XIX nedjelja po Duhovima

Citanje poslanice blaženoga Pavla apostola Efežanima (4, 23—28): — Braćo! Obnovite se duhom uma svojega i obucite novoga čovjeka, koji je po Bogu stvoren u pravdnosti i svetosti istinitoj. Zato odbacite laž i govorite istinu svaki sa svojim bližnjim, jer smo udovi jedan drugomu. Srdite se, ali nemojte griješiti, sunce da ne zade nad srdžbom vašom. Nemojte dati mjesta davlu. Ko je krao, da ne krade više, nego neka se radije trudi radeti svojim rukama, što je dobro, da ima što davati potrebnomu.

† Slijedi sv. Evanđelje po Mateju (22, 1—4). — U ono vrijeme govoraše Isus poglavcima svećeničkim i farizejima u pričama veleći: Kraljevstvo je nebesko slično nekom kralju koji načini svadbu sinu svome. I posla sluge svoje da zovu pozvane na svadbu, i ne htjedoše doći. Opet posla druge sluge govoreći: Recite pozvanima: Eto sam objed svoj pripravio, junci moji i utovljenici poklani su, i sve je gotovo: dođite na pir! Ali oni ne mariše, nego otiđoše jedan u polje svoje, a drugi k trgovini svojoj. A ostali uhvatiše sluge njegove i izruživši ubiše ih. Kad to ču kralj, razljući se i posla vojsku svoju te pogubi one ubojice, a grad njihov spali. Tada reče slugama svojim: Pir je istina pripravljen, ali koji bijahu pozvani, nijesu bili dostojni. Idite dakle na raskršća i koje god nadele, zovite na pir! I izišavši sluge njegove na putove, sabraše sve koje nadoše, zle i dobre; i napuni se svadba gostiju. A kad je poslije ušao kralj da vidi goste, ugleda ondje čovjeka koji nije bio u svadbenom ruhu. I reče mu: Prijatelju, kako si ušao amo nemajući svadbenoga ruha? A on zamuknu. Tada reče kralj slugama: Svežite mu ruke i noge, pa ga bacite u tamu najkrajnju, ondje će biti plač i skripanje zuba. Jer su mnogi zvani, ali je malo odabranih.

10. U Porciunkuli

Tko nije čuo za Asiško proštenje, za sv. Mariju Andeosku, Gospu od Andela ili Porciunkulu? Malena je to crkvica posred veličajne, ogromne bazilike, koja je svu obuzima tako, da bi posred toga gorostasa morala biti jedva zapažena, da nije to bilo, koje kuca, duša tog ogromnog hrama koja ga oživljuje, srce koje privlaćivošću i ljubavlju ispunja i ogrijava mramorne stupove, koji drže svodove orijaške građevine bazilike sv. Marije Andeoske, po veličini sedme crkve na svijetu.

Čudan se osjećaj čuti, kad se ude u tu baziliku. Ne gleda se njezinu širinu i visinu, ne motre se ogromni stupovi, koji bi dovoljni bili za zvonike naših crkava, ne divi se veličajnosti hrama, već se jedino hiti k srcu, bilu i duši njegovoj, k priprištoj, a tako miloj, tako uzvišenoj crkvi Porciunkule.

Stoji tu već sedam stoljeća uvijek priprosta i siromašna, kao što je bio i njezin najrevniji pohodilac Asiški Sirotan. O, koliko krasnih uspomena dočarava Porciunkula! Bila je najdraže obitavalište Serafskoga sv. Franje, koji ju je postavio za temelj i majku svoga Reda. No jedna uspomena nadmašuje sve...

Milost

Djetetu nije dosta da ga majka samo jedamput opomene. Iz dana u dan mora mu ponavljati jednu i istu stvar, ako želi da jednoga dana počne živjeti po njezinim napucima.

A mi smo prema Bogu djeca. Malena, neiskusna i lakoumna djeca. Znao je to Krist, pa je prema tome i govorio apostolima, učenicima i ostalom slušateljstvu. Tako On u raznim prilikama i u raznim slikama govori o kraljevstvu Božjemu u dušama, o neprocjenjivoj ljepoti Božje milosti.

Zašto je kralj naredio slugama, da svežu ruke i noge onom gostu i da ga bace u tamu najkrajnju? — Jer je bio bez svadbenoga ruha, bez milosti Božje!

Dobar je i blag naš Krist Kralj. On nas dnevno poziva na svoje rasokošne gozbe, ali kada mi zlorabimo tu njegovu dobrotu, nimalo se ne trudeći da dodemo preda Nj u čistom svadbenom ruhu milosti, onda nam se predstavlja kao strogi sudac koji svakoga po pravdi kažnjava.

Sve nam naš Gospodin daje. Ne samo što nam udjeljuje milost, nego nam daje i svoju pomoć da lakše sigurnije dočemo do te milosti!

Treba samo zapitati k Njemu, On će nas uslišati. — „Ja sam spasenje puka, iz kojegod nevolje zavapite i meni, uslišaću vas i biću vam Gospodin zauvijek“ — čitamo u početnoj pjesmi današnje Mise. Ali i za to smo prelijeni.

Sveta Misa je gozba koju nam naš dobri i veliki Kralj svaki dan pravilja. Ali koliko ima kršćana koji se, samo da u nedjelju ne dođu na tu kraljevsku gozbu, izvinjavaju koje kakvim tricama. Sve im je prvo: polje, i blago, i zabava! Pa i onda kada već dođu — dođu u zaprljanom odijelu, puni grijeha i niskih želja.

„Ti si zapovijedio da se zapovijedi Tvoje dobro čuvaju: o da b se putovi moji upravlili da čuvam odredbe Tvoje!“ (Pričesna pjesma.)

Izvršavajući zapovijedi Božje, stičemo milost. Ali nije sve u tome da li izvršujemo samo danas ili sutra. Uvijek i svugdje! Tako živeći, nećemo nikada doživjeti sudbinu onoga nesretnog gosta koji se usudio doći na kraljevsku gozbu bez svadbenog odijela.

Liturg.

SPORAZUM CSR I VATIKANA

Vatikanski „*Osservatore Romano*“ od 6. t. mj. objelodanio je bulu sv. Oca, kojom se određuju nove granice biskupija u čehoslovačkoj republici. Na taj način se dakle ostvaruje prvi člar „modus vivendi“ između Vatikana i CSR.

Praški listovi oduševljeno su pozdravili proglašenje Papine bule. Ministar vanjskih poslova dr Krofta sazvao je odmah užu vladinu komisiju koja se sastala u ministarstvu vanjskih poslova, da primi na znanje novo razdjeljenje biskupija. Sve čehoslovačke radiostanice proslavile su za vrijeme svoga večernjega prenosa proglašenje ove papinske bule.

Franjo je bio jednoga dana sav zanesen u molitvi. Najednom stane preda nj Prečista Djevica sa svojim božanskim Sinom u rajskom sjaju i okružena mnoštvom anđela. „Franjo — reče nebeska Kraljica — traži milost koju najviše želiš“. Franjo se zbuni velika mu stvar sine pred oči i pomisli, kako je zgodan čas, da nadar svoju dragu Porciunkulu, koja je jedina znala za mnoge njegove probdjevene noći u molitvi i pokori. Zato se smjerno sagne pred vizijom i zaželi da svaki koji ude u Porciunkulu dobije potpuno oprostjenje svih kazna za učinjene grijehe. Nebeskoj Majci i božanskom Spasitelju svidi se ova Franjina prošnja, jer nije tražio ništa za sebe, već za spas čovječanstva, te mu usliše prošnju.

Porciunkula je i dalje ostala siromašna i skromna, ali ne više nepoznata i zapuštena, jer narodi sa svih strana kroz vjekove hrllili su i hrle k njoj kao izvoru oproštenja svih kazna za počinjene grijehe.

Vjekovi su podigli nad Porciunkulom dostojni spomenik. I ja sićušan stvor tom ogromnom hramu cjelivao sam do vratke zahvaljujući Božjoj Providnosti koja je, preko Porciunkule, sv. Franje i njegovoga Reda, tolikom milošću nadarila čovječanstvo.

F. Denys

Podlistak

Točkice s putovanja

9. Asiz

Ima u životu časova, koji se ne mogu povjeriti papiru, a da se ne naruši njihova osebnost. Papir u takvim časovima je samo sjena onoga, što se proživljuje, dok je i 20-karatno zlatno pero vrlo hrapavo za njihovo preljevanje na papir.

Takvih časova imamo svi. Drznut ću se ipak, da barem prividnu sjenu nekih takvih časova priliem na papir.

Asiz — sama četiri slova, a ipak ime, koje u milijunima srdaca velike franjevačke obitelji zvuči kô slavuljev dah, kô pčelinji zuj, dok slaže u saće med! Ime puno mističnog ushita i sanja, puno uspomena koje sjećaju na doba, kad je Gospod po zemlji hodao. Mjesto, u komu su usredotočene misli i srce tisuća i tisuća sljedbenika raspjetoga Krista. Mjesto, za kojim teže premnog, i dan, kad bi ga pohodili, držali bi za dan izvanredne milosti.

Asiz — rodno mjesto maloga brata Franje, velikoga patrijarhe, Serafa ljubavi, oca misija i Katoličke Akcije, obnovitelja kršćanskoga života, pravog

Po državi

Što hoćemo i tražimo:

Dolje obziri!

Znate li, koja je pogriješka dobrih ljudi?

Da su puno obzirni prema svakom.

Biti pristojan, ljubazan i prijazan, to nije grijeh, nego odlika; to nije nešto što ponizuje, nego što uzdiže. Ali, preveliki obziri u pitanjima koja za sobom nose velike posljedice, u našim očima su pogriješka, a ne krepost.

Niko nije toliko obziran kao katolički odgojani pojedinci i skupine. I mi katolici, čini se, kao da ćemo se uvijek zadovoljavati time da molimo milost, a ne da počnemo stavljati zahtjeve. Mi postavljamo druge na vrh, i onda, mjesto da od njih odlučno tražimo prava, mi smo sretni da nas se ne napada, barem ne otvoreno.

U tomu je naša pogriješka, velika slabost, neoprostivi grijeh, kojim se mora prekinuti jednom zauvijek.

Kad bi katolicizam bio nekakav političko-stranački program, onda bi se moglo misliti, da sva nesuglasja dolaze odatle što postoji neko takmičenje za prvenstvo, između dva, tri ili više političko-stranačkih programa. No katolički program nije takve naravi da bismo ga stavili u red političko-stranačkih programa. To je program što ga je zemlji dala vječna Istina, i on je vječan kao što je vječan Bog, dok je sve drugo prolazno, kao trava koja danas jest, a sutra se suši i u oganj baca. Katolicizam je našor na svijet, t. j. on nam tačno govori odakle život i koja je njegova svrha. Katolicizam je dan za ljude i radi ljudi, a ne za anđele i radi anđela. A ljudi su na zemlji, ovdje na ovoj zemlji. Katolicizam je dan za ove ljude — nas, koji živimo tjelesnim životom. Katolicizmu je ovaj život na zemlji prolaz kojim se ide k životu vječnosti iza smrti.

Jer je to tako, katolicizam ne može, baš, biti indiferentan — kako će biti ljudima na zemlji koja je prolaz kojim se ide u vječnost. No katolicizam bi bio presitan i sasvim nešto drugo, kada bi on potanko određivao kako će čovjek urediti svoj život na ovom prolazu koji vodi k vječnosti. To je posao raznih programa što ih je stvorio čovjek, zvali se oni: politički, stranački, socijalni, kulturni, nacionalni ili bilo kako drukčije.

Katolicizam kao takav, i mi kao njegovi nosioci, ne će ništa drugo, ne-

go da programi, bili ne znam kakvi, ne stavljaju zapreke čovjeku na putu k vječnosti, pače da ga na tom putu i pomažu.

To i ništa drugo jest što tražimo, i od čega ne odstupamo. To je naš zahtjev, zahtjev koji ne može, jer ne smije na manje doći. Ni katolicizam ni njegovi nosioci ništa drugo od nikakvih programa ne traže, niti bi s njima dolazili u okršaj, kada bi se oni držali gore istaknutoga načela.

Život je svakakav. U njemu se dižu i padaju razni programi i pokreti. Ima pojedinaca i skupina koje idu mimo i protiv katoličkoga nazora na svijet, ali pri svemu tomu imajmo jedno na umu: ni pojedinci ni skupine, pa bile ne znam kakve naravi, nisu sa zvijezda pale, nego ih je dala naša sredina, odgojili su se u našem krilu, u krilu ljudi koji žive na ovoj zemlji, i to upravo danas. Ako mislimo da je opravdan naš prigovor protiv tim skupinama i pojedincima, onda dobro znajmo da najprije sebi samima moramo reći: Sam si kriv svojoj zloj sudbini. I ako se misli ozbiljno na popravak, onda se mora duboko zagrabiti i početi nanovo zidati zgradu ljudskoga društva, na temeljima poštenja i ljubavi.

To je načelo općenite naravi, i vrijedi za svaki narod i skupinu, i sve ljude koji žive na ovoj zemlji.

Što se tiče nas, iznosimo ovo: Hrvatski je narod u svom postotnom procentu katolički, i kao načelo od koga ne smijemo, jer ne možemo, odstupati jest: U nijednoj grani javnoga života ne smije postojati skupina ili pokret koji bi bio u neprijateljskom stavu prema osnovnim katoličkim načelima. Ne ka znaju i pojedinci i skupine da je životni zadatak katolički organiziranih snaga da će biti stražari, odlučni i borbeni, protiv svima i svakomu koji bi dolazili ili istupali protiv tih osnovnih načela katoličkoga kršćanstva.

Nikoga ne ćemo trpeti i prema nikomu ne ćemo imati obzira, jer su načela izvan i iznad svega.

Mi ne ćemo klipsati za nikim. Mi smo u pravu; a ko je u pravu neka ima mjesto koje mu ide.

Junior

Dnevni životni problemi

Treće pismo mladom prijatelju

Mladi prijatelju,

Potpuno Vas shvaćam kad Vaša mlada duša kliče za čistim zrakom, za suncem. Vi ne volite tmurnih oblaka ni olonog neba. Vaša duša žudi za nečim ljepšim i veselijim. Jesensko nebo budi u Vama čudnu melanholiju...

Tako je! Mladioj duši treba vedrine. Mladić, koji tmurna lica i zlovoljna pogleda hoda po ulicama gradskim, sličan je ispijenom starcu. Njega nešto u duši tišti; oblak je neki pritisnuo njegovu savjest. Veselje i pjesma moraju pratiti život pravoga mladića. I takvim mladićima je život ugodan i oni su uvijek spremni na plemenita djela. Rad je za njih veselje i jedino od takvih mladića domovina se može nadati sretnoj budućnosti. Dakle, nikad ne budite pesimista, već vedra i poletna duha!

— „Bio sam u Slovenjgradu, da tamo sprovedem nekoliko dana prije nego počne ta nesretna škola. Ne kažem zato „nesretna“ jer mrzim studij, već jer se bojim onog načina života i rada, koji nam pruža škola...“

Razumijem Vas, prijatelju, i žalim Vas! Ja vrlo dobro znam, da Vi ne mrzite nauku, jer mi je poznata Vaša želja i nastojanje za studijem. Znam, to su mi pričali Vaši kolege, da ste odličan učenik. A ipak se bojite škole i nazivate je „nesretnom“. To je strašna tragika moderne pedagogike! To znači bankrot na svim linijama. Da, bankrot i tragika, jer tako, nažalost, misli velika većina učenika. Moderna pseudopedagogika ubila je u učenici ljubav do škole, a kod većine uopće ljubav za naukom. Meni je vrlo dobro poznato, da učenici preko škol-

lju, takve poznajete. Čuli ste ih i vidjeli na pr. na Vašim sastancima i zborovanjima. Pa i za vrijeme ljetošnjih školfjeloških dana... Ali Vi poznajete i druge, kojima kao da nije na sreću prava odgoja povjerene im omladine. I ja ih poznajem. Oni — doslovce — kvare našu mladež. Poznam nastavnika, koji gura u ruke učenicima takvu lektiru, koja ih može samo iskvareti i upropastiti. Pod vidom umjetnosti naša djeca gutaju otrov, koji ih duševno usmrćuje. Prljavštine sa dna života ne mogu odgojno djelovati na mlade duše. Laž ne može odgajati, ona zavada i truje. Istina, Dobrota i Ljepota gurnute su u pozadinu. Je li se onda čuditi svim onim skandalima, koji se dnevno događaju po našim školama? Ja im se ne čudim, dapače za me bi bilo pravo čudo, kad se ne bi događali!

Zelite, da Vam što god kažem o udžbenicima? Prijatelju, sve je kod nas u istom stilu. Vi ste ovih dana sigurno čitali po novinama razne glasove, koji su se dizali protiv školskim udžbenicima. Zabrinuti roditelji jauču nad sudbinom svoje djece. U čudu se pitaju: Zašto moraju naša djeca rabiti udžbenike, u kojima se na najbrutalniji način vrijeđaju naše svetinje, iznose prave pravcate laži i blasfemije! I kao da se namjerno ide za tim, izbacuju se iz naših škola dobri udžbenici, a — pod vidom neke centralizacije — uvode se skroz na skroz neznanstvena djela. I mladež naša to guta. Ona se „odgaja“... — Baš sam ovih dana čuo u jednoj školi govoriti od jednoga nastavnika da se „samo na istini može graditi sretna budućnost i pojedina i naroda. A pratilica istine jest pravda!“ Krasna je to misao i ona je istinita. Ali treba preći k djelu!

Mladi prijatelju! Zar ćete klonuti? Ja znam, da Vam je teško. Nekada sam i ja bio u tom vrtlogu i znam kako je. Bura bjesni, lomata i ruši sitno i slabo drveće, ali silan hrast ponosno stoji i prkosno burama i olujama. Silni valovi propinju se i strahovito udaraju u obalu, odnose sitni pijesak i malo kamenje, ruši se krhka površina, ali tvrda litica nepomično stoji i prkosno bulji u utrobu mora. — Prijatelju, je li me shvaćate?

Optimista budite! Neustrašivo naprijed, jer su Vaši ideali visoko postavljani, a da bi ih valovi iskvareno-ga vremena mogli srušiti!

Budite hrast posred strašne bure i molite Krista neka Vas On drži uspravnim i vitkim!

Sibenik, 23. IX. 37.

Peč

Po svijetu

NACIONALISTI PROBILI ŽELJEZNI OBRUČ PRED GIJONOM. Nacionalističkim četama uspelo je probiti željezni obrambeni obruč pri Riba de Sella te su u silnom nalu zaposjeli 17 naselja usprkos provale oblaka, koja je ometala vojne operacije. Njihovo napredovanje traje, dok je neprijateljski otpor svuda suzbijen uz ogromne gubitke protivnika.

NAPREDOVANJE MONGOLSKIH I JAPANSKIH ČETA. Mongoške čete, pojačane japanskim odredima, napreduju u pravcu Suijana, dok su japanske čete, koje operiraju duž željezničke linije Pejping-Hankau, zauzele Čučuang i odatle napredovale 20 kilometara prema zapadu. Stigle su do rijeke Jisui. Poslije žestoke borbe zaposjeli su kineske položaje Tačeng te sela Tungcijacio Vang i Bofang.

BROJNI PROCESI U LENJINGRADU. U Lenjingradu otpočeo je cio niz novih senzacionalnih sudjenja protiv raznih trockističkih grupa. Prvo sudjenje završeno je osudom na smrt osam osoba, optuženih za sabotažu. Osuda je izvršena. Na drugom sudjenju suditi će se petnaestorici inženira i radnika, optuženih zbog sabotaže i trockističke djelatnosti.

300 HILJADA FRANAKA ZA JEDAN OBJED. U francuskom gradiću Pau ošao je jednoga dana u neku gostionicu građanin Pierre Charpentier i rekao gostioničaru, da već tri dana nije ništa jeo. Nadodao je, da ima sreću državne lutrije, kojom je pripravan platiti naručeno jelo, ako je gostioničar s tim sporazuman. Gostioničaru se sažalio gladan čovjek te mu je dao objed, a sreću je spremio u svoju lisnicu. Nekoliko dana kasnije ta je srećka doista izvučena sa dobitkom od 300 hiljada franaka. Nesretni Charpentier skupo je platio jedan jedini objed!

Veliko sniženje cijena

omogućujemo svakome da se opskrbi za zimu dobrim, a ipak jeftinim cipelama

PEKO

RUSKI BEZBOŽNICI PRODAJU CRKVENU ZLATNINU. Centralno vijeće ruskih bezbožnika dobilo je dozvolu od sovjetske vlade, da može posjedovati svoje vlastite odevice. U tu svrhu će biti prodani u inozemstvu zlatni i srebrni predmeti iz crkava, koji su ukupno procijenjeni na 55 milijuna rubalja, ali će za sada biti prodani samo za 6 i po milijuna rubalja.

Križarske vijesti

POSJETI I PREDAVANJA. U subotu 4. IX. posjetio je KB Nova Bukovića brat Petrici D. Ivica.

ODRŽANE PRIREDBE. Na Malu Gospu bila je vrlo lijepa i dobro spremljena križarska manifestacija u Nedelišću, gdje je govorio dr. Cicak. — U nedjelju 12. rujna bila je svečana proslava križarskoga dana u Donjem Miholjcu za mjesto i okolice, gdje je od okruženja u Dakovu bio preč. g. Rudolf Sverer, a od VKB brat dr. Protulipac. — Taj dan je bio križarski dan u Koprivnici, gdje su bili gđa prof. M. Stanković i dr. Cicak. — U Ogulinu je na tamošnjoj proslavi križar. dana bio prof. Cerovac i iz Zagreba glazba Malih Križara. — U Goričanu je na tamošnjoj proslavi križarskog dana bio kao izaslanik brat Ive Tubaković. — U Sv. Mariji pod Okičcem je bio na proslavi križ. dana brat Grgić Frane. — Isti dan 12. IX. su bile veće križarske priredbe u Zavidoviću i Tesliću.

PRIPREME ZA KRIZARSKI DAN U ZAGREBU. Potpuno je izraden program za veliki križarski dan u Zagrebu, kako je objelodanjen u „Nedjelji“. Iznimno će se moći uvažiti još neke prijave za popodnevnu križarsku smotru, ali sve te prijave treba hitno dostaviti na VKB. Na sv. misi propovijedat će otac Poglajen D. I., a križari će recitirati liturgijsku sv. misu. Dan prije, t. j. u subotu 2. listopada, uveče od 8—9 bit će križarsko veče na radiostanici Zagreb. Program se posebno objelodanjuje. Križari iz pokrajine, koji kane doći u Zagreb, neka dolaze na sam dan priredbe ujutro, a samo u iznimnim slučajevima može se doći dan prije. Izaslanici društava mogu doći dan prije, ali se moraju javiti na VKB najkasnije do 28. rujna. Za njih će se spremati, koliko bude moguće, privatni stanovi, inače spavanje na slami. — Na sam dan proslave 3. listopada svi se križari sastaju u 8 sati ujutro kod oo. Isusovaca, te polaze u Stolnu crkvu. U Zboru je priredba u 11 sati kao veliki križarski zbor, a poslije podne u pola 5 isto u Zboru kao križarska smotra. Iza sv. Mise svi zajedno polaze u Zagrebački Zbor. Na programu je niz recitacija i t. d., glazba te govorka gđe Stanković i dra Protulipca. Popodne nastupaju društva iz Zagreba i pokrajine. Učesnici iz pokrajine neka dodu sa nedjeljom kartom. Međutim možda će se dobiti i drugi popust. Koji nisu delegati na konferencije, neka ne dolaze u subotu uveče, već u nedjelju ujutro.

KRIZARSKI SOCIJALNI ODSJEK. U Zagrebu je osnovan križarski socijalni odsjek. Zadaća je tom odsjeku, da vodi brigu o besposlenim Križarima i posreduje kod nalaženja rada. Za to će taj odsjek pomoći kod traženja instrukcija, stana, hrane itd. — Svaki besposleni zagrebački Križar se prijavljuje kod Odsjeka, a poslodavci se mole, da za sva mjesta, koja imaju prazna, traže namještenike od Križarskog Soc. odsjeka, Zagreb, Palmotičeva 3, tel. 7139. Iz pokrajine Križari neka ne dolaze, kada su bez posla, u Zagreb, a da ih soc. odsjek nije pozvao, jer smještenja se ne mogu lako provesti. Služne soc. odsjeke osnovat će Križarska bratstva u svim većim gradovima. — Umljavamo roditelje, koji trebaju instruktore, da se jave na križarski soc. odsjek.

Naši dopisi

Žman

LIJEP PRIMJER

Prilikom dijeljenja prve svete Pričesti dobri i hvalevrijedni naš župnik vlč. don Sime Maronić preporučio je ovogodišnjim prvopričesnicima, da ne zaborave često priznati dragoga Spasitelja. Hvala dragome Bogu, ova njegova preporuka nije ostala neplodna. Naši ovogodišnji prvopričesnici se svake mlade nedjelje ispovijedaju i primaju dragoga Spasitelja u svoja netvina prsa.

Naše selo ima ova vjerska društva: Kćeri Marijine, Treći Red i Bratovštinu Sv. Križa te tako skoro cijelo selo često pristupa stolu Gospodnjemu.

Posmatrač

Protiv bezbožnog komunizma

Papina enciklika „Divini Redemptoris“

(Nastavak 19.)

Dužnosti kršćanske države

Pomagati Crkvi

73. Izložili smo dosad, časna Braćo, stalnu i određenu zadaću, koja se ujedno odnosi i na nauku i na životno djelovanje. Crkva ju je primila na se od Krista, svoga osnivača i zakonodavca, s nalogom da ljudsko društvo prožme kršćanskim duhom te da u današnje vrijeme suzbije nastojanja komunistička. Na suradnju oko te zadaće pozvali smo sve staleže ljudi. No u toj stvari treba da sudjeluje i kršćanska država pomažući Crkvi na tom području, koja pomoć, iako će se izraziti njoj svojstvenim vanjskim sredstvima, nije ipak moguće, da ne će u prvom redu koristiti dušama.

74. Stoga oni, koji su na vodstvu država, neka sve svoje sile i nastojanje uložu u to, da spriječe, kako nečasna bezbožnička zaraza, koja prijete propašću svakom ljudskom društvu, ne bi zahvatila i njihove narode, kad među ljudima nema više opstanka nikakvom auktoritetu, ako se od strane Božji auktoritet, niti što vrijedi zakletva, ako nije položena u ime živoga Boga. Toga radi čini nam se zgodnim, da sada ponovimo ono, što smo toliko puta i s tolikom brižljivošću naglasili osobito u Enciklici *Caritate Christi*: „... Kako mogu postojati kakvi poslovni odnošaji među ljudima, koju će snagu imati ugovori, gdje nema nikakve vjere u Boga, nikakvoga straha Božjega? Kad se naime digne ovaj temelj, tada propada svaki čudoređni zakon te ništa ne može spriječiti, da se postepeno, ali nužno u propast stvare narodi, obitelji, država i sama ljudska kultura.“ (Enciklika *Caritate Christi*, 3. svibnja 1932.: A. A. S., sv. XXIV., 1932., str. 190.)

Briga za opće dobro

75. Osim toga javni upravniči treba da se osobito brinu oko toga, da svojim građanima provide ona životna pomagala, bez kojih, ako oni budu, sigurno je, da će stradati i sama država, makar inače ona bila uređena; da naime poglavito očevima obitelji i mladima priskrbi rada. Da to državni poglavari postignu, treba da posjedničke dobara prisile, da radi opće koristi svih, preuzmu one terete, koje, ako odbiju, ne može biti sigurno ni ljudsko društvo ni isti ti posjednici. No mjere, koje će u tu svrhu poduzeti državni upravniči, moraju zaista biti takve, da se one uistinu tiču onih, koji obiluju blagom i imanjenjem te ih svagđano povećavaju na tešku štetu bližnjih.

Razborita i trijezna uprava

76. Javna pak uprava same države, za koju će jednom morati da odgovara pred Bogom i društvom, treba da je tako razborita i trijezna, da je svi građani uzmu sebi za primjer. Dandanas, više negoli ikada ranije, preteška ekonomska kriza, koja tišti

sve narode, traži, da oni, koji obiluju golemim blagom, koje su stekli trudom i znojem tolikih sugrađana, imaju uvijek pred očima opću korist te da je, koliko mogu, najrevnije promiču. Neka također svi državni upravniči i nižega reda činovnici vjerno, ne-sebično i savjesno vrše svoju dužnost, nasljedujući u tome primjer onih slav-nih ljudi, koji se, po sjećanju naših očeva ili našem, nijesu otimali, da radom i trudom porade za korist i dobro domovine. U izmjeničnim poslovnim odnosima među narodima čim prije treba ukloniti sve umjetne zapreke gospodarske naravi, koje su tu i tamo nastale osobito iz osjećaja mržnje i nepovjerenja, kad svi narodi ipak tvore jednu samu obitelj, koja dakako potječe od Boga.

Pustiti slobodu Crkvi

77. No isto tako državni poglavari treba da dozvole Crkvi, da bude slobodna, da od Boga povjerenu zadaću vrši na spas duša, ako hoće, uz svoju pripomoć, da i ovim putem efektno izbave narode iz strašne oluje naših dana. S potpunim pravom se u ovoj našoj doba po svim zemljama upravlja topli poziv svim duhovnim silama, jer zlo, koje treba pobijati, ako se ispita, odakle prvotno nastaje, treba reći, da poglavito duše zahvaća. Iz toga otrovnog izvora nekom kao nuždom proizlaze zlobojne i bezbožne nastranosti komunističke. Među svim pak silama, koje se odnose na promicanje vjere i uzgajanje čudoređa, bez sumnje ističe se katolička Crkva. Baš zato spas samoga ljudskoga roda traži, da se ne prave poteškoće djelovanju i utjecaju Crkve.

78. Ako se pak drukčije radi, te se ista svrha nastoji postići samo čisto gospodarskim i političkim sredstvima, izvan sumnje je, da se nužno upada u vrlo opasnu zabludu. Kad se vjera isključuje iz literature, iz odgoja omladine, iz morala javnoga života; kad se ruglu izvrgavaju službenici katoličke Crkve i sveti obredi, zar se ne promiču zasade materijalizma, odakle vuku svoj korjen načela i uređbe komunizma? I uistinu nikakva ljudska sila, i najbolje opremljena, ni zemaljske težnje, pa bile one najveće i najuzvišenije, ne mogu obuzdati one razuzdane pokrete, koji odatle proizlaze, što pretjerano hlepe za dobrima ovoga smrtnoga života.

79. Nadamo se, da će se ipak oni, u čijim rukama je sudbina naroda, ako samo budu imali pred očima pretešku opasnost, kojoj su danas izvrgnuti svi narodi, zaista danomice sve više i više uvjeriti, da im je dužnost, da Crkvu ne ometaju u vršenju njezine zadaće. I to tim više, što ona, dok nastoji oko postignuća vječnoga blaženstva ljudi, ujedno radi, da ljudima proviđi i poveća i pravo vremenito blagostanje.

(Svršit će se.)

Život Šibenika

IMENDAN PREUZV. BISKUPA. U četvrtak, 30. t. mj. na blagdan sv. Jeronima naš preuzv. biskup slavi svoj imendan. Preporuča se vjernicima naših biskupija, da toga dana prikažu Bogu sv. Misu i sv. pričest, kao i ostala dobra djela za preuzvišenoga svečara, eđa bi ga dragi Bog po zagovoru sv. Jeronima još dugo poživio i zadržao na kormilu naših biskupija. Iskrenim i vrućim čestitkama sviju vjernika i prijatelja pridružuje se i uredništvo „Katolika“.

PROSLAVA KRIZARSKOGA DANA. Križari i Križarice Šibenika proslaviće u nedjelju 26. t. mj. svoj Križarski dan. Toga dana ujutro u 6 i po sati sastanak je svih članova katoličkih društava u Kat. Domu, odakle se ide u dolačku župsku crkvu sv. Križa, gdje će u 7 i po sati biti sv. Misa i zajednička sv. Pričest te blagoslov za stave dolačkog novooosnovanog Križarskog Bratstva II. U 10 sati je u Kat. Domu svečani sastanak svih mjesnih katoličkih društava s nekoliko prigodnih govora. U 5 sati popodne je u Kat. Domu svečana aka-

demija uz ove cijene: I. mjesto Din 5, II. mjesto Din 3, stajanje Din 2. Na programu su dva govora, solo-pjevanje, zborne deklamacije, simboličke vježbe, jedan lijepi rodoljubni komad, koji daju Križarice, sa živom slikom na kraju. Za sve članove i članice sudjelovanje na proslavi je strogo obavezno! Ostali dobro došli! Bog živi! — Odbor.

ZADUŠNICE ZA DRA ŠIMU VLAŠIĆA. U prošli utorak na drugu godišnjicu smrti nezaboravnoga hrvatskog zastupnika dra Sime Vlašića Hrvati grada Šibenika priredili su svečane zadušnice za ispokoj pokojnikove duše. Zadušnicama prisustvovala je pokojnikova obitelj, hrv. narodni zastupnik g. D. Skarica te brojni pokojnikovi prijatelji i štovaoi.

PRIVREMENE ZAVJETE položile su 23. t. mj. č. s. Agnesa Reljanović i č. s. Celina Borovca, franjevske u Varošu. SVIM ČLANICAMA „ZIVOGA SVIJETLA“ javljam, da je nakana klanjanja za slijedeći tjedan (od 27. IX.—3. X.): za našega preuzv. biskupa, prili-

kom njegovog imendana, da ga Svevišnji još dugo poživi te krijepi i jača, da bude što bolj pastir svome stadu. — Don Ante Račić.

ZA POSUMLJIVANJE ŠIBENIKA o dobriko je Ministarstvo šuma i rada iznoš od 8 hiljada dinara.

U FOND NASEGA LISTA darovao je don Frane Grandov Din 20 mjesto sažalnice prilikom smrti dra Marija Matulića. — Uprava harno zahvaljuje.

BLAGOSLOV ZA DOBRU SMRT. Za dnje nedjelje rujna 26. t. mj. biće po običaju u Stolnoj crkvi blagoslov za dobru smrt. Počinje u 5 s. popodne.

SV. KUZMA I DAMJAN slave se u ponedjeljak 27. t. mj. Bili su liječnici i stoga ih liječnici časte kao svoje zaštitnike. Varoška župska crkva osim Bl. Djevi Mariji posvećena je i sv. Kuzmi Damjanu.

SV. MIHOVIO ARHANDEO, zaštitnik našega grada i biskupije slavi se u crkvi 29. t. mj. No izvanjska svečanost proslaviće se u nedjelju 26. t. m. Toga dana biće u katedrali ujutro u 5 1/2 s. župska sv. Misa. Zatim u 7, 8 i 9 s. tihe sv. Mise. U 11 s. svečana sv. Misa s asistencijom preuzv. biskupa. Popodne u 5 s. blagoslov za dobru smrt.

BLAGDAN SV. JERONIMA, zaštitnik Dalmacije, slavi se u četvrtak 30. t. mj. u Stolnoj crkvi. Red sv. Misa i ovaj: Ujutro u 5 1/2 s. župska sv. Misa. U 7, 8 i 9 s. tihe sv. Mise. U 11 s. pjevanje sv. Misa. Popodne u 5 s. blagoslov sa Presvetim.

NA PRVI PETAK imaće Križarice za jedničku sv. Misu i sv. Pričest u crkvi sv. Luce u 6 1/2 s. ujutro. Uveče blagoslov sa Presvetim u 7 s. Za Križare i Kat. Muževe biće u Novoj Crkvi u 8 s. blagoslov sa Presvetim.

LISTOPADSKA POBOZNOST počinje u petak 1. listopada. U crkvi sv. Domitri nika biće svake večeri u 6 s. ruzarij blagoslov. Nedjeljom u 4 s. ruzarij, propovijed i blagoslov. U katedrali i dolačkoj župskoj crkvi sv. Križa u 6 s. ruzarij i blagoslov. U varoškoj župskoj crkvi u 6 1/2 s. ruzarij. U Novoj Crkvi svake večeri u 6 s. ruzarij i blagoslov.

Razne vijesti

SVEARAPSKI KONGRES u Bludanu najostriji način odbio je nacrt engleske komisije o podjeli Palestine. Jednoglasično je zaključeno, da arapski svijet preko saveza i svaku saradnju s Engleskom, ako ona ostane pri tome, da treba sprovesti nacrt o podjeli. Kongres je ustanovio, da se palestinsko pitanje može da riješi samo na slijedećoj osnovi: 1. Ukidanje mandata Društva Naroda; 2. zaključenje ugovora o savezu između Palestine i Velike Britanije; 3. obustava useljavanja Židova i ukidanje svih izvanrednih mjera te uspostava pune slobode kretanja za sve Arap u Palestini. Arapski svijet spreman je na mirnu saradnju sa Židovima, ako oni povuku svoje političke zahtjeve u pogledu Palestine i ako se zadovolje, da u njoj živ kao priznata manjina. Međutim Palestin mora da ostane arapska zemlja i dužnost je Arapa pred svima muslimanskim zemljama, da se bore za taj svoj ideal.

SARAJEVSKI ZELENAS milioner D. Ružić osuđen je na dvije godine strogog zatvora zato, što je visokim kamatama mlađe sarajevske trgovce doveo do prosjačkoga štapa.

ULOZI NA ŠTEDNJU kod svih naših banaka i štedionica porasli su za prvih sedam mjeseci ove godine skoro za jednu milijardu dinara.

VLAHOV
OKREPLJUJUĆI ŽELUDAČNI
ELIXIR

IZDRAVSTENI
GORKI LIKER
SVJETSKOG GLASA

proizvada
jedino
R. VLAHOV
ŠIBENIK